

AMICS

En Lluc va sortir en pijama de la seva cambra i entrà a la cuina. La seva mare era d'esquena, amb la bata de tovallola verda i les mans a l'aigüera. Tenir una conversa amb ella no l'atreia gens, però l'opció d'acabar-se de desxondir a la sala era pitjor. Els bessons havien apujat tant el so del televisor que allà no s'hi podria estar. La seva mare es va girar sense donar-li temps a decidir.

—Lluc! Què fas aquí plantat? Almanco digues bon dia i fes-me una besada, que no costa gens.

En Lluc la va mirar un segon, immòbil. En aquella casa no et deixaven tranquil. Massa que sabien tots que acabat d'aixecar no estava d'humor per a moixonies. Però ells res, ja començaven de bon matí a demanar coses. La va abraçar sense ganes i li va fer una besada a la galta.

—Què vols per berenar? Ton pare ha duit pa.

Les barres eren damunt la lleixa que feia de taula. Cada diumenge, son pare les duia abans de sortir amb la bicicleta. Se n'anava a voltar amb la colla del taller i entremig s'aturaven a fer un àpat de forqueta a qualche bar de carretera. No tornava fins l'hora de dinar, suat i amb l'alè pudint a conyac. Collonut que no hi fos. Va treure de la gelera el cartró de llet i un plat amb embotits. Es va tallar dues llesques de pa i les fregà amb tomàtiga. Després s'hi va posar oli i unes tallades de

pernil. La veu de la seva mare el va sorprendre rovegant i amb el tassó de llet a la mà.

—Si no tens res més a fer, avui dematí podries treure es teus germans. Estan esverats, han de mester córrer. Te'ls endús a n'es parc de s'estació i que juguin una estona amb sa pilota.

En Lluc va quedar quiet, amb la mossegada a la boca. La mare se n'havia oblidat dels seus plans. Era irritant que no l'escoltàs, i encara més allò dels nins, que semblava fet a posta. Per què no els treien ells els caps de setmana? Al cap i a la fi eren seus, que no els haguessin tengut si no s'hi podien dedicar. Ell estaria més tranquil tot sol, això segur. Ho va pensar fitant la figura arrodonida de la seva mare, la qual acabava de posar el darrer plat a l'escorredora i es girava cap a ell.

—Què, te'ls endús, idò? —va dir, amb un somriure a la boca— si no tens res per estudiar, és clar. Ja saps que s'estudi va primer.

La mare tenia un somris preciós. Reia amb la boca i amb els ulls d'una manera que s'encomanava, feia passar la mala llet. Com podia aguantar aquella vida? Tota la setmana a l'hospital, fent neta la brutor dels malalts, i la resta del temps pencant a casa. Ni els dies de festa aturava de posar rentadores i de plegar i planxar roba, i encara tenia humor per cuinar un plat diferent. Quina curolla amb que seguís estudiant!, en això sí que es posava forta davant del pare. En Lluc alenà fondo. Li sabia greu no poder-la complaure. Es va acabar la llet abans de contestar.

—Mumare, m'han convidat a Can Marc a dinar. No te'n recordes? T'ho vaig dir ahir.

—Ah! sí, ara que ho dius... Però els podries treure una estona abans, pobrets. Encara falta molt per s'hora de dinar.

En Lluc va mirar el rellotge de la cuina. Passaven deu minuts de les onze. S'havia de dutxar i vestir, embolicar el regal, agafar el metro, després l'autobús i caminar vint minuts per arribar a casa d'en Marc.

—No, mumare, no me dóna temps. Ja els treuré es capvespre, no crec que torni tard.

—Bé, com vulguis. No sé què faré amb ells tot lo sant dia tancats. Aquí tothom se'n va a fer la seva i me deixau a mi amb so bullit. Un dia agafaré porta i ja me cercareu. Però tu no passis pena, passa-ho bé. Per cert, ja tens un regal comprat? No te passi pes cap anar-hi sense. I posa't una camisa que estigui planxada. A aquella casa no s'hi pot anar de qualsevol manera.

En Lluc va fer net el plat i el tassó que havia emprat. Després, en sortir de la cuina, encara la va tornar a sentir.

—Ja t'ho he dit més d'una vegada, te cerques amics que no són des teu nivell. Tu no pots fer vida de ric, recorda-te'n.

Si premia més el puny, els dits quedaven blancs i l'esponja encara amollava unes quantes gotes d'aigua amb sabó a dins de la banyera. De vegades, li entraven ganes d'agafar la primera cosa que tenia davant i estampar-la amb tota la força contra la paret, que es fes miques, i seguir amb tota la resta fins que no quedàs res per esbocinar. La mare es pensava que li ho podia dir tot i després es feia la dolguda si se'n duia un moc. Sempre donaven canya amb les seves idees tronades del que es pot fer i el que no. En Marc no els queia bé, aquesta era la qüestió, i tot plegat perquè sortien junts. Per què es posaven amb els amics que triava? Fins i tot en allò havien de remenar l'olla. Pareixia que li tenguessin enveja, per ventura era això, els sabia greu no conèixer ningú com en Marc. No podien consentir que s'hagués pogut fer amic seu i es revenjaven volent-lo

tancar amb gent tan trista com ells. Colla d'acabats! De vegades s'estimaria més que no fossin els seus pares.

En Lluç s'ensabonava sense parar-hi esment. Primer de tot que es posassin d'acord. La mare fent-se pesada amb la cançó de seguir estudiant i l'altre vengia amenaçar de posar-lo a treballar al taller. «Aquest estiu vendràs es dematins, veuràs com espavila aixecar-se a les sis!» Només li faltaria haver d'estar a les seves ordres i sentir-li sentències a tota hora! Ves per on no tenia ganes de començar una feina, però tampoc d'estudiar. Havia de menester un temps mort, tan difícil resultava d'entendre? Idò ells amb la banya clavada, res d'allò que feia els pareixia encertat. A més, son pare era un bèstia, no s'hi podia parlar. En Lluç es va tocar la galta, just on havia rebut la bufetada. Tenia la mà com un ferro, i tot per dir-li la veritat. «Si vas tant a la teva seràs un desgraciat tota sa vida..., i què si ho som?, m'estim més no ser com tu...» Si una cosa volia era que el deixassin tranquil, que oblidassin que existia.

—Lluç, has acabat? Fes via, que he de rentar es nins.

Es va dutxar a corre-cuita i es va esquitllar cap a la seva cambra, tapat amb la tovallola. Mentre es vestia, va recordar que no havia comprat paper d'embolicar. Sa mare en devia tenir, però no li volia donar explicacions, no fos cas que en parlàs davant son pare i hagués d'acabar dient el preu del regal. Va contemplar el seu somris al mirall de l'armari. I què si tenia ganes de gastar-s'hi tots els estalvis? L'únic problema era saber si a en Marc li agradaria. Va mirar la capsa i després el calaix d'on acabava de treure els calçons blancs. El paper del fons del calaix podia servir, era de color blau cel esquitxat d'estrelles daurades, tot i que una mica descolorit. El va treure i va embolicar-hi la caixa, aferrant les voreres amb l'esparadrap de paper que havia agafat del bany. Es veia de lluny que no era un embolicat de

botiga, però tant era. Per sort, en Marc no es fixava en aquelles coses.

El vagó s'anava buidant a mesura que avançaven cap al final del trajecte. Ja només quedava una al·lota rodanxona que escoltava música amb els auriculars posats i un home de devers seixanta anys, amb aspecte de tornar cansat d'un jornal. Era així com acabaria ell, mirant un punt indefinit del vagó, rebentat després d'un torn de nit? Quin oi de vida l'esperava? Almanco amb en Marc ho passaven bé; no importava que cadascú pel seu compte tengués grups diferents; havien agafat el costum de sortir els dos tots sols de tant en tant i per fer-ho no havien de menester ningú més. Qualque vegada, després de veure's, a en Lluç li quedava la sensació que no havia dit res que pagàs la pena i es demanava si en Marc ho passava bé amb ell. Al cap i a la fi, l'únic que feia en Lluç era dur-lo als llocs que sabia. Has vist mai córrer es cans, o una partida de pilota basca, o sa cara de mort que posa sa gent en es bingo? En Marc gaudia d'allò més descobrint aquest estil de coses. Li bastava pegar una ullada per moure gresca. Se'n fotia de tothom d'una manera que no et podies aguantar les rialles. Li hauria agradat ser capaç de fer rutil·lar el cervell tan ràpid com en Marc, i tenir les seves sortides. Però no s'hi volia escarrassar. Pensar massa en les coses no l'ajudava gens, més aviat el contrari. Li feia pujar una pressió que no podia sortir per enlloc i que pareixia que li hagués de fer esclatar el cap. La culpa era de sa mare, que el punyia amb les seves manies. Ni cas. Bastava concentrar-se en allò que feia en cada moment, com ara sortir del vagó i pujar les escales, mirar les cares que venien de front i els cartells d'anuncis aferrats a la paret. El secret era proposar-se no pensar, ser capaç de sortir a la llum del dia i caminar amb un paquet a la mà, pendent del terra on anava a fer la següent passa.

Senzill. Llàstima que no li duràs gaire. El temps d'arribar a la parada, veure que no hi havia ningú davall del sòtil de plàstic i asseure's a esperar.

Per què no venia cap merda d'autobús? Entre una cosa i l'altra, anar a casa d'en Marc era una putada. I en diumenge t'hi podies tirar a prop d'una hora. En Marc es desplaçava en moto, la tenia des de començament de curs. En canvi ell, si en volia una, hauria de fer feina al taller dos estius, no hi havia més hòsties. Cansat de fitar el carrer, va resseguir els botons de la camisa, la sivella argentada, i, lliscant avall pel tobogan de cames estirades, es fixà en les sabates. Eren de pell, negres, amb cordons, i quedaven fatal amb els texans i la camiseta. Tant de bo s'hagués posat les bambes, tot i ser brutes!. Però no calia passar pena, perquè en Marc mai no li havia fet cap comentari de com anava vestit. Llàstima de paquet! Certament, havia tengut poca traça a embolicar-lo.

L'autobús anava pràcticament buit. Ben pensat, una mica de raó sí que tenia la mare amb allò de les diferències de doblers. Una cosa era en Marc i una altra la seva família, amb el casal i els cotxes que tenien. De fet, a ca seva hi havia estat poques vegades, dos o tres horabaixes que havien quedat per estudiar. En canvi, en Marc havia anat més sovint a casa d'en Lluç. S'hi movia amb familiaritat, com si no es temés que en aquell pis vell de tres habitacions no hi havia cap dels luxes als quals ell estava acostumat. A diferència d'altres, en Marc era dels pocs que no se'n vantava del que tenia. Ni al col·legi ni anant amb ell se li coneixia en cap detall. Tampoc tenia la culpa de ser de casa bona. Si els amics rics no li convenien, per què l'havien duit a aquella escola? La majoria de pares dels seus companys eren metges, advocats o guanyaven pasta a empreses grans; de pelacanyes només eren ell i uns quants més. S'ho haurien d'haver pensat abans. A més, no s'havia